

Olja Muchina: Táňa Táňa

„To jsou city! To je láska! Všichni tančí!“

Ruská dramatička **Olja Muchina** se narodila 1. prosince 1970 v Moskvě. Dětství prožila s rodiči geology na severu Ruska v republice Komi v městečku Uchta. Po maturitě se vrátila do Moskvy a pokoušela se zde celkem čtyřikrát o přijetí na Vysokou státní školu kinematografie. Pracovala jako referentka v redakci časopisu a roku 1992 začala studovat na katedře dramatiky při Literárním institutu. Divadelní hry psala už od devatenácti let, ale zásadní průlom znamenala až hra *Táňa Táňa*, která byla napsaná roku 1994. O rok později byla vydána časopisecky a záhy nato se začala uvádět v Moskvě, v Petrohradě i v zahraničí. Roku 1996 napsala pátou hru *You*, kterou uvedli v premiéře studenti moskevské divadelní akademie. Olja Muchina pak přerušila svou kariéru dramatičky na sedm let. V této době se vdala, založila rodinu a rozvedla se. Také začala pracovat na dalších dvou hrách – první z nich se jmenuje *Letí* a byla určena pro moskevské Divadlo Petra Fomenka (u nás v premiéře Divadla Letí roku 2005, podle názvu hry dostalo divadlo svůj vlastní název) a druhou hrou je zatím nedokončená *Lva* (pracovní název, znamená ženskou variantu mužského jména Lev) určená souboru Oxany Mysínové.

Hra *Táňa Táňa* se **na českých jevištích** dvakrát. Roku 1997 ji uvedlo Divadlo Na zábradlí v režii J.A. Pitínského a v nedávných dnech měla premiéru v Divadle Petra Bezruče, kde ji režíroval Daniel Špínar.

Táňa Táňa je hra velice silně promlouvající svou osobitou poetikou. **Hlavními tématy** jsou láska a život sám, lidská osamělost a touha po teplé blízkosti někoho, koho milujeme, kdo ale bohužel nemiluje nás. Ne náhodně se při výčtu témat vybaví ruský dramatik A.P. Čechov, inspirace jím vychází z celkového pojetí textu a je velmi jasně čitelná. Jedna z postav je pojmenovaná Strýček Váňa a další postava – Ivanov, zdědil spoustu vlastností a přístup k životu po svém starším předchůdci. Místy se může až zdát, že je hra pouhou variací na Čechova, snad až jeho parodováním. *Táňa Táňa* je ve své poetice hravá a osobitá, má svůj vlastní styl, který autorka rozvíjí, přesto se ale domnívám, že natolik vychází z čechovovských témat a zápletek a tolik se jim snaží vyhranit, že se pro leckterého čtenáře hra může smrsknout v pouhý odlesk Čechova ve velmi ošuntělých barvách či v jeho podařenou parodii s novými prvky. Tak jsem viděla hru i já, velice mě rozčilovalo, jak je možné, aby se autorka takto opíjela svou znalostí Čechova a napsala na základě ní hru – polemiku či parodii, nebo nepodařený hold? Až při třetím čtení na mě začalo lehce působit autorčino kouzlo a

pronikla jsem do atmosféry světa, který zřejmě nemá Čechova prznit, ani zesměšňovat, ale hrát si s ním a variovat.

Děj hry je jednoduchý i složitý zároveň. Jedná se o hru lásky, která si zřejmě vybírá bez jakéhokoliv ohledu a ještě se tomu někde za rohem škodolibě směje. Šest postav, tři páry – nepáry. Táňa milovala Ivanova. Ivanov miluje Táňu. Dívka miluje Ivanova a možná trochu i Chlapce, Chlapec Zinu, Zina Ochlobystina. Ochlobystin ale miluje Táňu. Koho miluje Táňa? Říká, že Ivanova, ale jakoby jí láska k němu pouze bránila v lásce někoho jiného, ale ve vztahu k Ivanovovi jakoby byla zbytečná... Celá hra tančí mezi dny a nocemi v Ochlobystinově domě a je hrou citů. Kdo z koho, kdo co, kdo jak mezi řečmi o počasí a šampaňském. Děj není důležitý, prvotní je psychologie a vývoj postav. Syžet se zde shoduje s fabulí, sledujeme děj lineárně, který se odehrává během pěti dní a čtyř nocí v domě Ochlobystina nebo v jeho blízkosti. *Táňa Táňa* začíná v okamžiku přátelského večírku. Tančí se, hoduje, jí a zpívá. Všichni vypadají zdánlivě klidně a šťastně, postupem času stále víc znervózňují a uvědomují si své neštěstí. V Ochlobystinově domě se zřejmě podobná setkání dějí často, jeho hosté u něj začínají i bydlet. Mezi stoly s pomeranči a jablky, které padají a koulejí se jako pomeranče a jablka, tančí jeden pár – Zina a Ochlobystin. Laškují spolu, nezávazně mluví a pijí, stejně jako Chlapec a Dívka u stolu. Hra začíná touto veselou a lehce plynoucí situací, ve které se nám exponují postavy a my se dozvídáme, jak moc touží po lásce a štěstí, jak je jim na dosah, a přesto tolik vzdálené. Ivanov básní o Táni, vyznává se z citů k ní před celou společností a ta mu nadšeně naslouchá a přizvukuje. Ochlobystin odvážně lichotí Zině a ta přiznává, že ho opravdu nechápe. Později se objevuje Táňa a seznamuje se s Dívkou, jejíž jméno je také Táňa. Obě dívky k sobě pocítí zvláštní sounáležitost, pro Táňu trochu děsivou, pro Dívku objevnou. Vše se nese v rytmu tance, šampaňského a pomerančů. V dalším obraze se začínají kutálet klubka citů po parketu a plést se mezi nohama všem tanečnickům. Dozvídáme se, že Zina miluje Ochlobystina, zřejmě již dlouho, chtěla by se za něj vdát, ale on ji přesvědčuje, že pro ni není ten pravý, že je to chudák a že by se jí s ním nežilo dobře. V dalším obraze jsme svědky Dívčina něžného vyznání Ivanovovi a jeho necitlivého odmítnutí. Je znaven zábavou, lidmi, chce spát, nudí se. Brzy odhalíme lásku Ochlobystina k Táni. Táňa popisuje, jak dnes viděla Dívku s Chlapcem v kavárně, mluví o jejich lásce jako o dětské, ale mluví o nich trochu trpce. Ochlobystin se Táni vyzná, že ji miluje a ji to rozesměje. Domluví se, že zatímco bude Ochlobystin pryč, Táňa si pronajme jeho dům. Ivanov náhle spěšně odchází k Ochlobystinovu domu a Dívka se žene za ním. Ivanov je napjatý, našťvaný, říká Dívce, že ho Táňa opustila a ona brzy pochopí proč. Když příběhne k domu, chce Ochlobystina zabít a rozbije mu okno. Žárlivost. Zina se zlobí a nerozumí, proč někdo rozbíjí okna. Zavolá Dělníka Strýčka Váňu, aby přišel okna spravit. Chlapec je z vysklených oken překvapený a všichni se setkávají jako vždy v Ochlobystinově domě, baví se a

vzájemně se neposlouchají. Ochlobystin začne žárlit na Zinu a Ivanov si stěžuje, že nemá v lásce štěstí. V dalším obraze se Dívka vyznává Chlapci a Ivanov rozbíjí vázu. Zina je smutná a říká mu, že bude muset zase všechno zaplatit. Ivanov vyběhává z domu a setkává se s Dívkou. Ta mu říká, že jej miluje, ale Ivanov jí pouze poděkuje. Lituje se a křičí do světa, Táňa ho už nemá ráda! Všichni jsou v domě a Ivanov se opil, pijí společně a baví se o víně, o nebi, o růžích. Ochlobystin utěšuje Dívku, že zítra bude všechno v pořádku a láska k Ivanovovi ji už nebude tak bolet. Později se Táňa baví s Ochlobystinem a vyčítá mu, proč přivedl Dívku, ona miluje Ivanova a kdyby se neseznámili, všechno mohlo být jinak. Chlapec žádá Zinu o ruku a ona souhlasí, je rozněžnělá... Obraz poté ale Ochlobystin konečně dozraje a žádá Zinu o manželství, jenže ona už vdaná je. Chlapec se opil a Ochlobystin se vyptává Strýčka Váni na okouny a křičí, že ho Zina oklamala, přece si Chlapce nevezala! Všichni muži obviňují Váňu, že je otrávil a svážou ho a odnesou do jiného pokoje. Rozplývají se nad krásou Táni. Další den ráno dělník odchází z domu a chce všechny otrávit. V domě se ale vše vrací k tomu, jak to bylo. K šampaňskému a k úsměvům. Jak je pěkně v létě v Bibirevu!

Čas ve hře běží lineárně, sledujeme naše postavy během čtyř nocí a pěti dnů, což se dozvídáme z promluv postav a scénických poznámek. Zvláštní je poznámka v úvodu hry o tom, že v sadu je vždy hezké počasí. Sad tak evokuje uzavřený svět Čechova, který je vždy hezký, ale do kterého po zbytek hry vlastně nevstoupíme, což se dozvídáme až dál v průběhu hry. V těchto čtyřech nocích a pěti dnech se ale zároveň stáváme svědky přerodu jara v léto. *Táňa Táňa* začíná ve chvíli, kdy je ještě stále zima a začíná tát sníh, končí ale ve slunečném a teplém létě. Tato nelogičnost ve hře velmi dobře funguje jako matoucí prvek, je používán stejně, jako zmatení týkající se prostoru hry. Ukazuje čtenáři, že čas, ani prostor nejsou vlastně důležité prvky, ale na druhou stranu mluví samy za sebe a podporují zvláštní, poetickou atmosféru dramatu, ve kterém se jí pomeranče, pije šampaňské a postavy řeší svoje štěstí. Vytváří magii okamžiku tím, že se hra může dít kdekoliv, důležité jsou změny v životě lidí, které se stále opakují, točíme se v kruhu. Důležitá je lidská touha po teple, po slunci a fakt, že zima probouzí v lidech smutek. Jsme v létě šťastnější než v zimě?

Prostor hry je vymezen velice jasně, zmatek v nás vyvolává až po dalším zkoumání. Hned v úvodu se dozvídáme, že jsme v Bibirevu, ve velkém Ochlobystinově domě, který obklopuje jabloňový sad, staré lavičky a stromy. U sadu je rybník, ve kterém jsou okouni. Sad, ani rybník nikdy nejsou místy, ve kterých by se dál odehrával děj. Tyto poznámky tedy slouží pouze pro orientaci čtenáře, kterého autorka už nyní uvádí do světa A.P. Čechova a zřejmě chce, aby tento výlet byl každému zcela jasný. Čtenář si samozřejmě vybaví Višňový sad a dál nad prostorem příliš nepřemýšlí, je to pro něj venkovské sídlo, jen je v něm pánem místo Raněvské muž. Za chvíli je ovšem tato jistota

podlomena, protože kolem domu projíždí vlak (což by ještě nebylo zas tak divné, i na venkově může jezdit vlak), ale postavy se baví o metru, což už nás zavádí do města, dokonce do velkého města, kde je postavené metro. Jistě se postavy mohou bavit o metru i na venkově, ale jelikož do domu přicházejí a odcházejí, zřejmě k Ochlobystinovi opravdu jezdí metrem. Bibirevo je název moskevské stanice metra a také je to název velkého sídliště, tak velkého, že je to vlastně samostatné město. Táňa Táňa, ač evokuje venkov a s ním i typicky čechovovskou touhu po městě, se ve městě odehrává, dokonce ve městě, po kterém postavy Čechova touží nejvíce, v Moskvě. Ocitáme se v současnosti a Olja Muchina vnukla svým hrdinům touhu po Krymu, což je mimo jiné místo, kam se odstěhoval A.P. Čechov léčit svou tuberkulózu. V Bibirevu se pohybujeme v Ochlobystinově domě, kde se odehrává naprostá většina scén nebo v blízkosti domu, například když Ivanov běží rozbít okna, běží po ulici blízko domu.

Postavy hry:

Táňa:

Táňa je mladá žena, ale ne tak mladá, aby si nepřála být mladší. Je velmi krásná, obdivovaná a milovaná. Myslí si, že „pít šampaňské je taková radost!“ Dříve zřejmě Ivanova milovala bez výhrad, ale teď to už není možné. Seznámil se s Dívkou, která do jejich vztahu vstoupila zhurta a najednou, ale už nic nemůže být tak, jak to bylo předtím. Táňa si v Dívčině přítomnosti příliš uvědomuje, že není nejmladší a že právě Dívka je taková, jako bývala ona, když se do ní Ivanov zamiloval. Čistá, naivní, s dívčím smíchem. Táňa už taková není a v Dívce vidí své zrcadlo minulosti, vlastně se jí bojí, má strach, že ji Dívka vystřídá jak v jejím životě, tak v životě Ivanova.

Dívka: Kdybych ji objala, všechno jí řekla, byla její vůní, barvou, smíchem

Táňa: A VÍM VŠECHNO PŘÍLIŠ DOBŘE

Dívka: Přeškrtnout všechny ty roky, co nás čekají, abych byla hned jako ona.

Táňa: A KAM POTOM PŮJDU JÁ?

Dívka: V pokoji voněl její parfém.

Táňa: A co kdybych ji něčím otrávil?

Zároveň jí ale Dívka k sobě přitahuje a cítí k ní zvláštním sounáležitost. Když jí ale vidí šťastnou, když vidí štěstí mladé dvojice, je z ní cítit trpkost a závist.

Táňa: Teď jsem šla kolem kavárny a hned jsem ho poznala. Seděl s Dívkou, s Táňou, na ulici, u bílého letního stolku, v zimě, fouká vítr, a on si sundal bundu a přehodil ji Dívce přes ramena. (...) Ve stupidní pletené čepici s bambulkou. Nevím, proč ji ještě nosí. (...) Dřív jsem si mladých lidí nevšímalá. A teď jdu po ulici a vidím, že jsou mladí. Jsou, drží se za ruce. A moje mládí se někam ztratilo. V metru si prohlížím stařenky a bojím se, že už mám ty jejich vrásky. Stárí se ke měn

přikrádá.

Postava Táni je obestřena jakýmsi vědoucím kouzlem a má velice zvláštní smysl pro sebereflexi i pro smíření se s okolním děním. V tomto přístupu je spousta zralosti, jak ženské, tak obecně lidské (Táňa ví, že není nejmladší a bojí se mládí ostatních žen, které ji zastíní, ale zároveň se umí radost z toho, jak a čím žije), ale zároveň míra rezignace a chladu. Jak se Táňa dokáže smířit se svým rozhodnutím nebýt s mužem, kterého miluje? Táňa miluje Ivanova, ale cítí překážky, přes které se nedá překlenout. Miluje ho, ale nemůže s ním být. Proč?

Táňa: Dneska ráno jsem šla po ulici, obrátila se a spatřila jsem, jak jdu po ulici. Potom jsem se znov ohlédla a spatřila jsem svou otočenou hlavu, jak se za někým dívá.

Dívka:

Dívka je velmi mladá a jmenuje se Táňa. Směje se tak, jak se smějí mladé dívky. Směje se ráda a hodně ne proto, že by bylo něco k smíchu, ale protože je veselo a hezky. Dívka je hravá, čistá a zároveň dětsky vyzývavá. Nepřemýšlí tolik nad tím, co dělá a co říká, ale prostě je, existuje se svou přirozeností, spontaneitou a iluzemi.

Dívka: Šla jsem po ulici, jedla pomeranč, rozhazovala jsem šlupky kolem sebe, do louží, dělala jsem po městě svinčák, nikdo mě neviděl, nestyděla jsem se, bylo mi vesele, chutnalo mi a bylo dobře.

Usmívala jsem se a říkala si: „Jó, to je život!“ Potom mi ruce voněly po pomerančích, potom jsem cítila, že už nic víc nechci...

Je to ještě dítě, je pro ni všechno tak vážné a tak důležité, nechá se snadno nadchnout a tolik se diví světu kolem sebe.

Dívka: Ráno jsem jela metrem – on se díval jinam. Byl vyšší, díval se přes hlavy. Pošilhával.

Nevšimnul si. Já se taky dívala stranou, abych neviděla, že se nedívá, někdy jsem se usmívala, měla jsem se za káču...cítila jsem se tak nešťastná...že je mu to fuk, že nic neznaménám...že teď odejde, že stejně vystupuju dřív, že vůbec – nemám ho ráda. Nenávidím ho.

Když Dívku Ivanov odmítne, chová se jako zraněné zvířátko, potřebuje svou bolest vykřičet, plakat a plakat, nemá v sobě ještě hrdost mladé ženy, necítí ji. Nepotřebuje hrát divadlo, vyjevuje své city takové, jaké jsou, upřímné a s obrovskými otevřenými očima.

Ivanov: Jsem špatný.

Dívka: (směje se) Já vím.

Ivanov: Jsem strašně špatný.

Dívka: Ano. A co se stalo?

Ivanov: Jsem hrozná svině.

Dívka: Dobře.

Ivanov: Ma tom není nic dobrého. Já nic nechci.

Dívka: No a co?

Ivanov: Já nechci ani tebe.

Dívka: (odvrátí se) Mně je to jedno.

Ivanov: (Postaví se na hlavu, potom upadne do trávy) Vidíš, ani stát na hlavě nechci.

Dívka: Chápu, všechno chápu.

Ivanov: Nechápeš vůbec nic.

Dívka: Miluju tě.

Ivanov: (směje se) Děkuju.

Ivanov:

Ivanov se podobá Čechovovu Ivanovovi nejen svým jménem. Je to člověk velmi podobně znuděný, pochybovačný, nerozhodný, egocentrický, ale zároveň plný síly a odhodlání. Postava Ivanova v Čechovově dramatu je velmi rozporuplná a komplikovaná, Muchinin Ivanov po něm pouze zdědil jisté rysy. Nejedná se o psychologicky barevnou postavu, je nám vykreslena pomocí znaků a má jeden základní konflikt postavy – miluje Táňu a je téhle lásce zcela oddán, ale přišla ještě jiná a co když se něco stane? První obraz hry se jmenuje Ivanov a charakterizuje nám tuto postavu.

Ivanov: Miluju Táňu! Táňa je krásná! Spí na sametovém polštáři, její kůže je bílá. Samet černý jako noc, temná studená noc! (...) Jsem podlý. Zkazím vás.

Ivanov miluje Táňu a když něco miluje, je to to nejlepší a nejkrásnější na světě a on je v kolotoči štěstí. Najednou se ale objeví ještě jiná dívka a Ivanova to za ní táhne, aniž by nad svými city víc přemýšlel. Jistý egoismus je přirozenou součástí jeho osobnosti.

Ivanov: Já tě chci.

Táňa: Ty vždycky uděláš to, co chceš.

Ivanov: Protože tě vždycky chci.

Ve čtvrtém obraze jeho nadšení opadá a on se dostává do víru starostí a strachu, všude je nuda, všechno je stejné, dejte mi pokoj. Existenciální témata tolik typická pro Čechova se do hry dostávají různými cestami a jednou z nich je postava Ivanova.

Ivanov: Jsem unavený. (...) Nic o mně nevíš. (...) Celý den se zdá prázdný a nesmyslný.

Ivanov je zde hybatelem děje, aniž by si to sám přál nebo pro to něco dělal. Okolnosti ho nutí reagovat, a on proto posunuje děj, musí se mu nějak vyhranit, tím vzniká konflikt. Ivanov žárlí.

Ivanov: Kde je Ochlobystin – já ho zabiju! (...)

Ivanov propadá sebelítosti.

Ivanov: Mámo! Váš syn je krásně nemocný! Mámo! Hoří mu srdce! Vyřídíte to sestrám Ljudě a Olje. (...) Ta nejhlavnější žena na světě už nemá vašeho syna ráda!

Vasilij Ochlobystin:

Ochlobystin je zcela určitě velmi bodrý chlapík s bříškem.

Ženy se pořád smějí a tančí. Ochlobystin je má z celé duše rád.

Má také rád žerty a rád škádlí ženy. Ovšem jen do chvíle, kdy situace zvažní a žena by po něm něco chtěla. Vyznání, city, svatbu? V tomto okamžiku se radostný muž plný energie mění ve starého mládence se sklony k filozofování místo žertů.

Ochlobystin: Vy máte ale tělo!

Zina: Nebud'te drzý!

Ochlobystin: Hned bych vás kousnul! (...) Nevěříte?

Zina: Bože můj, co je to za chlapa? Chcete mě sníst? Jezte kuře, to je lepší!

Ochlobystin: Mýlíte se, kuře není lepší!

(...)

Ochlobystin: Smím vás políbit?

Zina: Ne. Vůbec nejste starý. Jste skvělý člověk. Jenom moc pijete.

Ochlobystin: Tak smím vás políbit?

Zina: Ne. Všechno máte před sebou. Ještě najdete své štěstí.

Ochlobystin: Tak možná, že vy jste moje štěstí.

(...)

Zina: Ochlobystine, mám tě ráda.

Ochlobystin: Zino, nejsem ten, koho potřebuješ.

Zina: Mám tě ráda, Ochlobystine.

Ochlobystin: Zino, se mnou zahyneš.

Ochlobystin připomíná typickou Čechovovu postavu lékaře (např.: Dorn v Rackovi) a také Strýčka Váňu, jehož jméno nese epizodní postava hry. Čtvrtý obraz, který se nazývá Ochlobystinovo dozrávání najednou postavu ve jejím základu mění. Jako svobodný starý mládenec si Ochlobystin svého stavu náležitě užíval, měl dům otevřený hostům, večírkům a tanci. Ochlobystin si vzpomněl, že není nejmladší, Táňa ho opravdu nechce, jeho láska jej odmítá a on i přesto chce být šťastný a ví, že se Zinou by šťastný byl. Je to ale stále snílek, který touží po opravdové lásce, stejně jako Strýček Váňa. A když ví, že jeho láska není opětována a odchází, propadá se sám do sebe.

Ochlobystin: Ty – vyjma všechno ostatní, ty – vyjma všechny lásky, že ty jsi láska, ty jsi osud, že jenom ty a já – to je všechno – všechno.

Táňa: Miluju Ivanova...

(...)

Ochlobystin: Nepustím tě. Schovám tvé věci, zavřu tě teď v pokoji, já... - nepustím tě nikam, nikam...

(Táňa odchází) Táňo, Táňo, Táňo

Měl jistě mnoho žen, některé z nich dokonce miloval, ale do ženění se mu nikdy nechtělo.

Najednou si ale začíná uvědomovat svou situaci a obrací se k Zině.

Ochlobystin: ŽIVOT JE PRYČ, MOJE MLÁDÍ SKONČILO, MÉ SRDCE SE ROZTHLO LÁSKOU K VÁM, VYPADLO MI Z HRUDI, VYROSTLO JAKO KVÍTEK. Ted' budu žít klidně, přebalovat budu děti, procházet se v parku, pomalu kouřit dýmku. (...) Zino, morálně jsem uzrál!

Ochlobystin: Neboj se, já nekecám, rozhod jsem se se, pořád jsem o nás přemýšlel, o tobě, o sobě, se vší odpovědností.

Ochlobystin o svém uzrání ví a dokonce se jím chlubí, takže vyznívá velmi ironicky. V této situaci ale nastává rozčarování, které Ochlobystinovo dozrání zesměšní a zároveň silně uzemní. Jeho jediná možnost štěstí se rozplynula, neexistuje, není. Je sám.

Ochlobystin: V HAJZLU JE MŮJ ŽIVOT – V HAJZLU JE MÁ HLOUPÁ, HLOUPÁ ZINA – RÁDA TANČÍ, DOKUD SE NESVALÍ, OSTATNÍ JI NEZAJÍMÁ – ODEŠLA, ODEŠLA.

Zina – žena, jejíž mládí zcela zničila geometrie:

Zina „ráda tančí, dokud se nesvalí“. Žena to není nejmladší, bude zhruba ve věku Ochlobystina.

Touží ale po štěstí stejně, jako by jí bylo dvacet. Cítí se osamělá.

Zina: A proč lidé nelétají?

Ochlobystin: Zino, ty máš někdy otázky, že...

Zina: Kdybych byla ptákem, odlétla bych od tebe.

Chlapec: Před láskou neodletíš, neschováš se.

Zina je skromná žena, hodná a vstřícná, ráda se veselí a nechává se dojímat. O své mládí už se zřejmě nebojí a žije tím, čím je. Ruce jí jsou cítit cibulí, ale má přesladký parfém. K lidem se chová se starostlivou shovívavostí.

Zina: (do telefonu) Strýček Váňa? Dobrý den – tady Zina. Ano. Nám tady Ivanov rozbil všechna okna. Ale ne, to není chuligán, to je náš známý. No tak, ze žárlivosti. Je vášnivý! Ale ne, ne na mě, na jinou ženu. Ano. Přijdete k nám? (zavěsí) Bude tu hned.

Ostatní se jí svěřují a hledají v ní útočiště. I Ochlobystin v ní nachází vlídný přístav, i když ji nikdy nebude moct milovat.

Zina: Když jsem byla tak stará jako ty, zajímala mě jen fyzika a geometrie. I když, na druhé straně, jsem tolik času promrhala. Celé mládí jsem obětovala geometrii. A proč? Ráda pouštím desky a poslouchám nebo tančím. Hlavně, abych měla desky a gramofon. Ani víc nepotřebuju. A budem dnes tančit?

Chlapec:

Chlapec se objeví poprvé ve třetím obraze, který je podle něj pojmenován. Povídá si s Dívkou, začíná ji obdivovat. Jako malý chlapec házel po vlcích kamení, byl zlé dítě. S Dívkou hrají hry na dospělé, možná se milují, on jí dává květiny a ona se směje zvučným smíchem.

Chlapec: Dám dívce, kterou miluju, stromek.

Sní spolu o tom, co bude. Chlapec rád sní a představuje si, co bude dál. Plánují si s Dívkou společný život, je to opravdové? Požádá Zinu o ruku a vezmou se, je to pravda?

Chlapec: Člověku se zdají nesmyslné sny. Jak kupuju kočku

Jdu po ulici, ona za mnou a ohlíží se

Jdu po ulici a ohlížím se

jak Dívka se ohlíží a směje se

jak kočka se směje a směje se

jak kočka se směje a odchází

jak odchází a nevrací se

nevrací a všichni na ni zapomínají

zapomínají a říkají něco nového

Závěr hry a jeho poslední tři obrazy (od poloviny čtvrtého obrazu po obraz poslední, sedmý) se mění nejprve v psychedelicky apokalyptický konec, kdy všichni svážou Strýčka Váňu kvůli tomu, že je zřejmě otrávil, a odnesou do dalšího pokoje, až po křečovitě šťastný a vyrovnaný závěr. Ten najdeme v šestém obraze. Celá společnost jakoby byla pod vlivem nějakých zvláštních látek, které z nich dělají smějící se stroje na hovor o tématu: kde je hezky? Všichni se jakoby vracejí na začátek, vztahy jsou téměř stejné jako tomu bylo v úvodu, každý si řeší své malichernosti a utápí je v touze po Krymu, kde je přece krásně!

Motivy hry:

Osamělost – tento motiv je prodchnut celou hrou, ztrácí se a vrací, ale je základním atributem všech postav *Táni Táni*. Lidská samota je také jedním z hlavních témat dramát Čechovových. Muchina i Čechov se k tomuto motivu staví velice podobně, osamělost se v postavách skrývá, vyjevuje se jen občas, ale přítomna je v atmosféře i celkovém charakteru. Objevuje se také ve snech a touhách postav, které si tolik přejí nebýt samy. Je hnacím motorem jejich jednání i skrytým tématem k hovorům.

Zina: Tak smutná píseň. Slyšíte? O čem je?

Ochlobystin: Všechny písně jsou, Zino, o stejné věci.

Zina: O jaké?

Ochlobystin: Byl jednou jeden osamělý muž a jedna osamělá žena.

Šampaňské, tanec, exotické ovoce – pomeranče, mandarinky – tyto motivy slouží k vyjádření prostředí, ve kterém se ocitáme, vyjadřují atmosféru domu plného lidí. Ukazují nám na pohled vynikající zábavu a dobré finanční zázemí, ale ve skutečnosti je zábava plná napětí a očekávání a hostitel domu nemá peníze. Těmito motivy se nám představuje vysoká společnost, ale místo ní vidíme pár osamělých lidí, kteří se baví o banalitách a prožívají si svoje trápení. Zároveň tvoří osobitou poetiku celé hry, vyvolávají chutě a vůně.

Vlak – projíždí kolem a dělá hluk, tlumí hlasy a roznáší je do prostoru, motiv cesty, něčeho jiného, nového, co postavy mohou a nemusí poznat. Existuje ještě jiný svět, než je Ochlobystinův dům.

Počasí – Společnost se velice často baví o počasí, stejně jako v dramatech Čechova. Zdánlivá banalita rozhovorů a společných témat ale zaniká v poetice dramatu. Důležité je, co se děje za slovy. Co to znamená, že je zima? Co znamená, že je léto? Jak je nám v létě? Počasí se nám vkrádá i do přirovnání, které postavy používají, mluví pak samy za sebe. Teplo, zima nebo vítr se stávají stejně důležitými fakty, jako to, co se právě děje na scéně. Zároveň hovory o počasí místy až parodují svět, ze kterého vychází, Čechovův svět. Dostávají se tak daleko, nabývají důležitých významů, že je možné je vykládat buď jako součást jazyka celého dramatu, nebo – ve spojitosti s Čechovem – jako způsob nahlédnutí do jeho světa a otázku: co znamenají tyto banální dialogy? Jsou nutné v současném dramatu? Co říkají? Jak je můžeme používat dnes? Stávají se prvkem, bez kterého by hra nefungovala.

Ivanov: I ta hudba, jako když má pršet – je dusno.

Táňa: No podívejte se na ten západ! Proč nikdy nic nevidíte?

Dívka: Když lítají vlaštovky nízko nad zemí, to bude zítra určitě pršet.

Ochlobystin: Ruská lidová pranostika praví, že když usnuly vlaštovky, už se nepije.

Forma:

Táňa Táňa používá v určitých místech textu zcizovacího efektu. Děje se tak v rozhovorech dvou postav, když se vztah mezi nimi láme a jsou příliš zaujati sami sebou. Nic jiného, než sebe nevidí a pustí ven svoje myšlenky. To, co říkají, jsou myšlenky, představy nebo sny.

Dívka: Nalévala čaj – pomalu, hovořila tak mile.

Táňa: Její modré oči vedou – ještě jsou důvěřivé, já nic neslyším. JÁ VÍM – TAK SE NA NI DÍVÁ.

Chlapec: Utírám stůl ručníkem. Ona loupe pomeranč, podává mi ho. Říká, že včera plakala – slzy byly jako tyhle bonbóny. Pak se zamyslela a řekla, že ne.

Dívka: Slzy byly jako ty pomeranče.

Chlapec: Strítklo jí to do očí, vyhrkly jí slzy.

(...)

Chlapec: Ona mě hladí po tváři a říká: „Já jdu...“

Dívka: Líbám ho.

Chlapec: Jede jazykem dolů po mém těle.

(...)

Chlapec: Ráno kouří ve tmě (je brzo ráno, rolety staženy). Já spím, ona mě líbá a odchází.

Dívka: Potom jenom on – nic si nepamatuje.

Chlapec: Potom jedom ona – nikam nejde.

Dívka: Potom jenom my – usínáme vedle sebe.

Chlapec: Jenom potom, potom, potom.

Scénické poznámky samy o sobě přispívají ke zvláštní, magické poetice textu. Ta je tvořena velice netradičními druhy přirovnání a popisu. Text sám o sobě takto ozvláštňuje a hraje si s ním, ucelují atmosféru dramatu, prodchnutou tajemnem. Logika hry nijak nesouvisí s realitou, je zde dovolena mnohem odvážnější obraznost a místo pro fantazii.

Pomeranče se kutálejí po stole, kutálejí se po podlaze jako pomeranče.

Dívka se směje, jí broskve, pecky hází otevřeným oknem. Do oken nakukují kvetoucí větve broskvoní a všemu se smějí.

Smích dívky se rozléhá po Bibirevu tak hlasitě, že ptáci s údivem obracejí hlavy k Ochlobystinovu domu.

Ve srovnání s Čechovem létá Muchina v oblacích, používá poetičtější a obrazotvornější výrazy, které s jeho typickou zemitostí, existenciálními tématy a psychologicky propracovanými postavami tvoří magický obraz. Autorka přiznává svou inspiraci Čechovem, je určitě možné tuto hru považovat za jakousi variaci čechovovské poetiky, ona to reálně variace je, protože z Čechova vzniká, ale je to také samostatné dílo. Možná i názor? Část ruské současné dramatiky, jmenovitě Olja Muchina nebo Vladimir Sorokin se svým Dostojevskij tripem, mají zřejmě potřebu vyrovnávat se s génii svého národa.